పేరులో ఏముంది?

వసుంధర

"ఏమండీ !"

రాజారావు చదువుతూన్న నవల పక్కన పడేశాడు. అదే వసుంధరలోని విశేషం ! ఆమె ఏమండీ అనడంలో ఎంతో మాధుర్యం ఉంటుంది. ఆ పిలుపు వింటే రాజారావు మరింకేపనీ చేయలేడు.

ఏదో విశేషముంటే తప్ప వసుంధర అలా మధురంగా ఏమండీ అని పిలవదు. ఆ సంగతి రాజారావుకు బాగా తెలుసును. అందుకే నవల అవల పడేసి—"ఏం?" అన్నాడు.

వసుధర నవ్వి ముఖం పక్కకు తిప్పి నెమ్మదిగా అంది—"మీకో మంచి విషయం చెప్పనా ?"

"చెప్పు !"

"చెబితే మీరు నన్నేం చేస్తారో నని భయంగా ఉంది."

"ఏమీ చెయ్యను—చెప్పు !"

"అబ్బ—సిగ్గేస్తోందండీ—" మళ్లీ ఆ మాటల్లో ఏదో అందం—రాజారావుని కవ్వించింది. చటుక్కున లేచి వెళ్లి ఆమె పక్కన కూర్చుని—"ఎందుకలా వూరి స్తావు వసూ ! చెప్పవూ ?" అన్నాడు.

"మీ నాన్నగారు .." అని మళ్లీ ఆగి పోయింది వసుంధర. రాజారావుకు ఉత్కంఠ హెచ్చింది. "మా నాన్నగారి కేముంది—" అన్నాడు తికమకపడుతూ.

"పోనీ మీ అమ్మగారు ...." అంది వసుంధర మళ్లీ. ఈసారి రాజారావుకి చిరాకు వచ్చింది. "మంచి విషయ మన్నావ్ ! నాన్నగా రంటావ్, అమ్మగా రంటావ్, ఏమిటది వసూ?"

వసుంధర నవ్వేసింది. "మీ నాన్నగారు తాతయ్యా, అమ్మగారు బామ్మా కాబో తున్నారు."

"అమ్మ దొంగా !" అంటూ రాజారావు లేచేసరికే వసుంధర అక్కణ్ణించి పారి పోయింది.

ఆరోజు ఆదివారం కావడం, వసుం ధర చక్కని వార్త చెప్పడంతో రాజా రావు మనస్సు మధురమైన వూహలతో నిండిపోయింది.

తను తండ్రి కాబోతున్నాడు. తన ఇంటికో చిన్ని పాపాయి రాబోతోంది. ఈ ఆలోచన రాగానే అతనికి పుట్టబోయే పిల్ల ఆడా, మగా అనే సందేహం వచ్చింది.

ఎవరయితే బాగుంటుందా అని అతను ఆలోచించాడు ఎవరైనా బాగానే ఉంటుం దని అతనికి అనిపించింది కానీ వూహించు కునేందుకు—ఎవరో ముందు తెలిస్తేనే చాలా బాగుంటుంది.

అతను సరదాగా లాటరీ వేశాడు. పుట్టబోయేది మగపిల్లవాడేనని వచ్చింది.

"వంటయింది—రావచ్చు !" అంది వసుంధర అతని ఆలోచనలకు భంగం కలిగిస్తూ. రాజారావు లేచి ఆమెను అనుస రించి వంటింట్లో ప్రవేశించి పీటమీద కూర్చుంటూ అన్నాడు. "నీకో మంచివార్త చెప్పనా ?"

"చెప్పండి !"

"త్వరలో నీకు కొడుకు పుట్టబో తున్నాడు !"

వసుంధర మళ్లీ సిగ్గుపడిపోయి

ఏమనాలో తెలియక—"ముందు పప్పు కలపండి!" అంది.

అన్నం కలుపుతూ రాజారావు మళ్లీ అన్నాడు. "అబ్బాయికే పేరు పెట్టాలో అప్పుడే నిర్ణయించేశాను !"

వసుంధర ఉలిక్కిపడింది. "అదేమిటి—నన్నడక్కుండానే !"

"ఆఁ !"

"ఏమిటో చెప్పండి ?"

"మా నాన్నగారి పేరే !"

రాజారావు ముఖంలో కనిపించే హుషారు వసుంధర ముఖంలో కనిపించలేదు. "అయినా పేరు కిప్పుడేమంత తొందరొచ్చిందిలెండి!" అని వూరుకుంది.

కూర తినడం అయి పులుసులోకి వచ్చాడు రాజారావు. "మా నాన్నగారి పేరు పెట్టడం నీ కిష్టమున్నట్లు లేదే !"

"ఇష్ట మెందుదుకులేదు కానీ—ముందు అన్నం తినండి—చెబుతాను."

రాజారావు మారాం చేయకుండానే భోం చేసేశాడు. ఇద్దరి భోజనాలూ అయేక తమలపాకులు నములుతూ ఇద్దరూ మళ్లీ చర్చ మొదలుపెట్టారు.

"ఏమండీ !" అంది వసుంధర గోముగా. రాజారావు ఆ పిలుపుకి కరిగిపోతూనే వోసారి తలెత్తి భార్యని చూశాడు. "బాబుకి మా తాతగారిపేరు పెడదామండీ!"

రాజారావు ఆశ్చర్యంగా భార్యవంక చూశాడు. "నువ్వింకా బాబుపేరు గురించే ఆలోచిస్తున్నావా ? అది నేను నిర్ణయించేశానుగా !"

"బాగుంది—ఇంక నా ఇష్టమేమీ అక్కర్లేదనుకున్నారేమిటీ ? వాడికి మా తాతగారి పేరు పెట్టితీరాల్సిందే !"

దాంతో రాజారావు వాదనలోకి దిగాడు. "అలా వీల్లేదు— మా ఇంట్లో మొదటి పిల్లవాడికి తాతయ్య పేరే పెట్టడం అలవాటు. అది తప్పడం నా కిష్టంలేదు."

"అది కాదండీ—మా తాతగారి పేరు ఇంతవరకూ ఇంట్లో ఎవరికీ పెట్టలేదండీ—మా నాన్నగారికి అందరూ ఆడపిల్లలే గదా !"

"అయితే నేనేం చెయ్యను ? మీ తాతగారి పేరు పెట్టడం ఆ భగవంతుడికే ఇష్టం లేదన్నమాట !"

భగవంతు డనగానే వసుంధర కేదో తట్టింది. "మరి మగపిల్లవాడు పుడితే నీపేరు పెట్టుకుంటానని అన్నవరం దేవుడికి మొక్కుకున్నానండీ !" అంది.

కానీ అది అక్షరాలా అబద్ధం—ఆమె తాతగారి పేరూ, అన్నవరం దేవుడిపేరూ ఒకటే కావడం మూలాన ఆమె అలా అంది. అయితే రాజారావందు కేమీ తీసిపోడుగా—"మరి నేను వెంకటేశ్వర స్వామికి మొక్కుకున్నాను—నీపేరు పెట్టుకుంటానని — ఎలాగ మరి?" అన్నాడు. అతని తండ్రిపేరు వెంకటేశ్వరరావు.

వసుంధర ముఖం చిన్నబోయింది. ఆమెకు ఉక్రోషంకూడా వచ్చింది. వీటి ఫలితంగా కళ్లలో నీళ్లు కూడా తిరిగాయి. ఆమెను పరిశీలనగా చూస్తున్న రాజారావు జాలిపడి—"అదికాదు వసూ! మరోలా అనుకోకు, కొడుకుపుడితే వాడికి నాపేరే అని నాన్నగారెంతో సరదాపడుతూండేవారు. నువ్వే చూశావుగా—"—అని అయిదు నిముషాలాగి "నాకు జాతకంలో అయిదుగురు పిల్లలనీ, అందులో ముగ్గురు మగపిల్లలనీ ఉంది. అంచేత రెండోవాడికి పోనీ మీతాతగారిపేరే పెట్టు కుందువుగాని ఏం?" అన్నాడు అనునయంగా.

అయితే దానిమీద వసుంధర ఎదురుదెబ్బతీసింది—"మరి నా జాతకంలో ఒక్కడే మగపిల్లవాడని ఉందిట—అంతకీ మీ జాతకమే నిజమైతే పోనీ ఆ రెండోవాడికే మీ నాన్నగారి పేరు పెడదాం!"

ఈసారి ఉక్రోషపడేవంతు రాజారావుదయింది—"ప్రతిదానికీ పెంకి సమాధానాలు చేతనయాయి. ఏమయినాసరే ఈ విషయంలో నామాట నెగ్గితీరవలసిందే!" అనేశాడు. వాదించడం చేతకానప్పుడు ప్రతీ మగవాడూ ఉపయోగించే కోపాస్త్రాన్ని అతను ప్రయోగించాడు.

"ఏం? నామాటమాత్రం ఎందుకునెగ్గకూడదు?" వసుంధర రెచ్చిపోయి అంది—"బాబుకి మాతాతగారిపేరే పెడతాను!"

రాజారావు కోపం తారస్థాయికి చేరుకుంది. "ఇక వాదనలనవసరం, నామాట వినదల్చుకుంటే విను. లేదా నీ ఇష్టం! నీకూ నాకూ సంబంధం లేదు—"అన్నాడు.

వసుంధర తెల్లబోయి తమాయించుకుని, "మొత్తానికి మగవాణ్ణనిపించుకున్నారు—ప్రతీదానికీ ఇదో బెదిరింపయిపోయింది. ఇలాంటి బెదిరింపులకి నేనేం భయపడను. ఈ చిన్ని విషయానికే తెగిపోయేటంత బలహీనమైన సంబంధం మనదైతే, ఆ సంబంధం నాకూ అవసరంలేదు." అని ఆగి, "అన్నయ్య దగ్గర్నుంచి రమ్మని ఉత్తరం వచ్చింది. నే పి

రచయితలకి మనవి

1—4—1966 తర్వాత వ్రాత ప్రతులని తిప్పి పంపే విషయమై కొత్త పద్ధతిని అవలంబించవలసి వస్తున్నది. 1—4—1966 వరకూ మా కార్యాలయం చేరే వ్రాత ప్రతులతోబాటు తగు మాత్రం తపాలా బిళ్లలు జత పరచినట్లయితే తిప్పి పంపే ప్రయత్నాలు ఎప్పటిలాగే జరుగుతాయి.

1—4—1966 తర్వాత మా కార్యాలయానికి చేరే వ్రాత ప్రతులతో బాటు రచయిత (త్రు) లు తమ పేరు: చిరునామాతోబాటు తగు మాత్రం తపాలా బిళ్లలు అతికించిన కవరులు పంపాలి. ఆ తేదీ తర్వాత ఇటువంటి (సెల్ఫ్ ఎడ్రెస్డ్ ఎన్వలప్స్ విత్ పోస్టేజ్) కవరులతోబాటు వచ్చిన వ్రాత ప్రతులే తిప్పి పంపటం జరుగుతుంది.

ఉత్త తపాలా బిళ్లలు జతపరచి పంపరాదు!

రచయితలు ఈ నిబంధనని గమనించి ఎప్పటివలె మాతో సహకరించగలరని ఆశిస్తున్నాము.

సంపాదకుడు,
ఆంధ్ర సచిత్ర వార పత్రిక.

కాశ మా పుట్టింటికి వెడుతున్నాను" అంది.

రాజారావు తెల్లబోయాడు. వసుంధర ఆవేశపరురాలని అతనికి తెలుసును. ఇలా చీటికీ మాటికీ అలిగి పుట్టింటికిపోతానని బెదిరించడమూ, అప్పుడప్పుడు నిజంగానే వెళ్లి కొంతకాలముండి వస్తూండడమూ అలవాటే!

అయినా ఇప్పటి పరిస్థితివేరు. ఈ కోపంతో పుట్టింటికివెళ్లి రెండు నెలలుంటుంటే, తర్వాత నెలలు నిండుతున్నాయని వాళ్ళు పంపరు. అంతకాలం—వసుంధర లేకుండా తను జీవించగలడా? కలవారి అమ్మాయిని చేసుకోవడంవలన ఏం అవస్థ వచ్చిపడిందిరా భగవంతుడా? అనుకున్నాడతను.

పైకిమాత్రం అతను తనలోని పురుషత్వపు అహంకారాన్ని ఏమాత్రమూ చావనీకుండా—"సరే—వెళ్ళు! కానీ ఒకటిమాత్రం గుర్తుంచుకో—వెడితే మళ్లీ ఇంక రానవసరంలేదు!" అని "ఆదివారంనాడైనా ఈ ఇంట్లో విశ్రాంతి లేదుకదా!" అని నిట్టూర్చి బట్టలు మార్చుకుని వీధిలోకిపోయాడు.

మధ్యాహ్నం మ్యేట్నీ చూసి బయట కొచ్చేసరికి అతని కోపం చాలావరకూ శాంతించింది. కాస్సేపు చల్లగాలిలో అటూ ఇటూ తిరిగి అతను ఇంటికి వచ్చేసరికి తలుపు తాళం వేసి ఉంది. తాళం కప్పుకు నో చీటీ పెట్టి ఉంది.

"నేను మా వాళ్లింటికి వెడుతున్నాను. తాళం పక్కింటి పిన్నిగారికిచ్చాను" ఇదీ ఆ చీటీలో రాసి ఉన్న విషయం. ఆ చీటీచూసేసరికి రాజారావుకి పోయిన కోపమంతా తిరిగి వచ్చింది. ఆడదానికి ఇంత అహంకారమా? అనుకున్నాడతను. బహుశా మగవాడికైతే అహంకారం ఉండవచ్చునని అతని భావమై ఉంటుంది.

పక్కింటి పిన్నిగారిదగ్గర తాళం తీసుకుని ఇంట్లో ప్రవేశించాడతను వసుంధర లేని ఆ ఇల్లు అంధకారంతో నిండి శూన్యంగా ఉంది.

మంచంమీద పడుకుని అతను ఆలోచించసాగాడు.

వసుంధర నిజంగా వెళ్లిపోతుందని తనను కోలేదు.

పేరులో ఏముంది?

అతనికి భార్యమీద విపరీతమైన కోపం వచ్చిందికానీ—ఆలోచించినకొద్దీ ఆ కోపం మళ్లీ తగ్గసాగింది.

అవునుమరి—వసు ఆవేశపరురాలు. అటువంటి ఆమెకు ఆజ్యం ఆవేశం తెప్పించకూడదు. ఆవేశపరుడైన మగడితో వేగుతూన్న ఇల్లాళ్లెందరులేరు? వాళ్ల బాధ లెవరు గుర్తిస్తారు?

అయినా భార్యా భర్తలకి పట్టుదలలూ, పంతాలూ ఏమిటే? నిత్యం కలసి మెలసి ఉండడంతో ఎవరో ఒకరు ఏదో తప్పు చేస్తూనే ఉంటారు. ఏవో గొడవలువస్తూనే ఉంటాయి. సామరస్యంతో వాటిని పరిష్కరించుకోవాలిగాని— శాశ్వత కలహానికి దారి తీయనీయకూడదు......

కానీ—తమది శాశ్వత కలహమవుతుందేమోనని భయపడ్డాడు రాజారావు. ఆరు నెలలపాటు ఇద్దరిమధ్యా ఉత్తరాలు నడువలేదంటే రాజారావు భయానికి అర్థంలేదని ఎలా అనగలం?

తను ఉత్తరం ముందు రాయడానికి అతనికి అహం అడ్డు వచ్చింది. మరి ఆమెకూ అంతేనేమో!

ఎంత అహం అడ్డు వచ్చినా రాజారావు గుర్తించగలిగిన నిజం ఒకటుంది. వసుంధర లేకపోతే తన జీవితంలేదు. ఆమె తన జీవితంలో కొరవడిన ఏదో లోపాన్ని పూర్తి చేసింది. ఆమెలేని ఇల్లు ఇప్పుడుశూన్యంగా కనిపిస్తోంది.

"నన్ను క్షమించండి!" అంటూ వసుంధరవస్తే క్షమించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడతను.కానీ,ఆమె క్షమించమంటూరావాలిగదా!

ఏమయితేనేం—ఆరునెల్ల రెండు వారాలకు ఒక టెలిగ్రాం వచ్చింది రాజారావుకి. ఆ టెలిగ్రాం చూడ్డంతోనే అతని కోపమంతా హరించుకుపోయి—"పిచ్చి వసూ!" అని నవ్వుకుని వెంటనే ఆమెకు ఉత్తరం రాయడానికి సిద్ధపడ్డాడు.

"ప్రియమైన చి. సౌ. వసుంధరకు,

అనవసరంగా చిన్న విషయానికి ఇద్దరం తగువు పడ్డాం. విడిపోయాం. ఏమైతేనేం? నాకు నీకంటే కుర్రాడిపేరు ముఖ్యం కాదనిపిస్తోంది—ఇవాళ్ల విరహానుభవించేక అయినా 'పేరులో ఏముంది గనక! కాబట్టి అబ్బాయికి నీ ఇష్టం వచ్చిన పేరుపెట్టుకో. అనవసరంగా నీ మనస్సు నొప్పించినందుకు నన్ను క్షమించు. తొందరలోనే వచ్చి నాకు వెలుగును ప్రసాదిస్తావని ఆశిస్తాను. నీ జవాబుకై ఎదురుచూస్తూ,

నీ

రాజారావు."

ఉత్తరానికి క్రితంరోజు అనగా మంగళవారంనాటి తేదీవేసి కవర్లోపెట్టి పోస్ట్ చేశాడు. ఉత్తరం పోస్ట్ చేశాక అతని మనస్సు తేలిక పడింది—"అమ్మయ్య—మా గొడవ చివరికి ఇలా పరిష్కారమయిందన్న మాట!" అనుకుని తేలికగా నిట్టూర్చాడు.

మర్నాడే సాయంత్రం పోస్టులో వసుంధర దగ్గర్నుంచి అతని కొక 'ఉత్తరం వచ్చింది. అతను ఎంతో ఆత్రుతగా ఆ ఉత్తరాన్ని చదువుకున్నాడు.

"శ్రీవారి పాదపద్మముల సన్నిధికి వసుంధర నమస్కరించి వ్రాయునది.

ఆరోజు నేనువచ్చినప్పటినుంచీ ఎంతో బాధ పడుతూనే ఉన్నాను. ఉత్తరం రాయాలనే ఉండేది. కానీ మీరు వ్రాసేక వ్రాద్దామనే పట్టుదలకొద్దీ రాయలేదు. ఆలోచించగా నాదే తప్పేమోననిపించింది. అనవసరంగా మీ మనస్సుని నొప్పించాననిపించింది.అందుకే మీరు ఉత్తరం రాయకపోయినా నేనేముందు వ్రాస్తున్నాను.

'పేరులో ఏముందని మనమంత పట్టుదలతో వాదించుకున్నామో నాకర్థంకావడం లేదు. పిల్లవాడికి మీ ఇష్టం వచ్చిన పేరు పెట్టుకోండి. అందుకు నేను ఎటువంటి అభ్యంతరమూ వెలిబుచ్చను. నన్ను క్షమించి జవాబు త్వరగా ఇస్తారని ఆశిస్తూ,

మీ

వసు"

రాజారా ఒకసారి భుజాలు తడుముకుని ఉత్తరం వ్రాసిన తేదీ చూశాడు. తను వేసిన మంగళవారంనాటి తేదీయే ఉంది! అంటే ఆమె కూడా తనలాగే ఆడపిల్ల పుట్టిందని తెలిశాక ఈ ఉత్తరంవ్రాసిందా? లేక నిజంగానే ఆమెలో మార్పువచ్చిందా?

జవాబు రాజారావుకే తెలియాలి. ●